

# Ang Pahayag ni Jesucristo - Bilang Labing-anim

*Ang Pagbubunyag ng Pitong Kulog: Isang Propetikong Pagsusuri sa Apokalipsis at Nakatagong Kasaysayan*

Jeff Pippenger  
2023-11-15

Inilahad namin ang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayaring propetiko na tinutukoy ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog na kinakatawan sa Apokalipsis, kabanata labing-isa hanggang labing-tatlo. Hindi pa namin nararating ang yugto sa pag-unlad ng mga pangyayaring ito kung saan pagtutugmain namin ang kasaysayan ng sungay ng Protestantismo at ang kasaysayan ng sungay ng Republikanismo. Ni hindi pa rin namin naihahanda ang isang balangkas ng pag-unawa upang matukoy nang tiyak ang papel ng Islam sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Mayroon, gayunman, isang napakahalagang katotohanang kaugnay ng mga pangyayaring ito, na tumutukoy sa dapat gawin ng isang tao kapag nauunawaan niya ang mga katotohanang inaalisan ng selyo. Ang pagpapala ng Apokalipsis ay kinapapalooban ng pananagutang “ingatan” ang mga bagay na nakasulat.

Ang daloy ng kasaysayan na inaalisan ng tatak ay nagpapahayag ng malikhaing kapangyarihan ng Diyos sa mga makikinig, magbabasa, at mag-iingat sa mga bagay na nakasulat doon. Kaya panahon na upang lumihis muna tayo mula sa ating pagsasaalang-alang sa huling propetikong salaysay ni Isaias, at sa mga kabanata labing-isa hanggang labing-tatlo ng Apokalipsis upang itatag ang kabuluhan ng “tatlo at kalahating araw” na patay sina Elias at Moises sa lansangan ng super highway ng impormasyon, na dumaraan sa libis ng patay na tuyong mga buto. Ang ating tutukuyin ngayon ay ang simbolismo ng “ang ilang.”

Sa nakaraang artikulo, tinukoy natin ang apat na propetikong saksi ng pagkakasunod-sunod ng mga pangyayaring itinatag ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog. Ang linya ng larawan ni Cristo, ang linya ng dalawang saksi, ang linya ng larawan ng halimaw, at ang linya ng huwad na hari sa hilaga.

Ang ikalawang kalahati ng linya ng huwad na hari sa hilaga ay nagsisimula sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa kapapahan noong 538. Pagkatapos, ang kapapahan, ang espirituwal na huwad na hari sa hilaga, ay niyurakan ang espirituwal na Jerusalem at ang espirituwal na Israel sa loob ng labindalawang daan at animnapung taon.

At sila’y mabubuwal sa talim ng tabak, at dadalhing bilang mga bihag sa lahat ng mga bansa; at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Hentil, hanggang sa maganap ang mga panahon ng mga Hentil. Lucas 21:24.

Si Juan ay inutusang sukatin kapwa ang santuwaryo at ang hukbo, ngunit inutusan din siyang huwag isama ang looban, sapagkat ito’y ibinigay na sa mga Hentil sa loob ng isang libo’t dalawang

daan at animnapung taon.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng isang pamalo; at ang anghel ay tumayo at nagsabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba doon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at yuyurakan nila ang banal na lunsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Pahayag 11:1, 2.

Nagpapatotoo sina Juan at Lucas na “yuyurakan” ng mga Hentil ang “Jerusalem” sa loob ng “apatnapu't dalawang buwan.” Tinutukoy ni Juan ang tagal ng panahon, at tinutukoy ni Lucas ang wakas ng kasaysayan. Ang dalawang saksi na ito ay tumutugon sa tanong sa Daniel kabanata walo at talatang labintatlo.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Ang tanong tungkol sa tagal kung hanggang kailan yuyurakan ang santuwaryo at ang “host” ay nagpapakilala ng dalawang kapangyarihang mapangwasak na magsasakatuparan ng pagyurak sa Jerusalem, na sa Daniel ay kinakatawan bilang ang “santuwaryo” at gayundin ang “host”. Ang wasto at saligang pag-unawa sa talatang ito, gaya ng ipinahayag ni J. N. Andrews, ay na ang talata ay nagpapakilala ng dalawang kapangyarihang mapangwasak, na yumurak kapwa sa santuwaryo at sa “host”. Ang unang kapangyarihang mapangwasak na tinukoy sa talata ay paganismo, at ang ikalawa ay papalismo. Ang salitang “host” ay katawagan ni Daniel para sa tinutukoy ni Juan bilang mga “sumasamba” sa templo, na nasa Jerusalem.

May dalawang 'paninira' sa Daniel 8.—Ang katotohanang ito ay ginawang napakalinaw ni Josiah Litch, kaya inilalahad namin ang kaniyang mga salita:

"'The daily sacrifice' ang kasalukuyang pagbasa sa tekstong Ingles. Ngunit walang ganyang bagay na 'sacrifice' na matatagpuan sa orihinal. Ito ay kinikilala ng lahat. Isa lamang itong glosa o konstruksiyong inilapat dito ng mga tagapagsalin. Ang tunay na pagbasa ay, 'the daily and the transgression of desolation,' na ang daily at transgression ay pinag-ugnay ng 'and;' ang araw-araw na kagibaan at ang pagsalangsang ng kagibaan. Dalawa silang kapangyarihang mapanggiba, na magdudulot ng kagibaan sa santuwaryo at sa hukbo.'-Prophetic Expositions, Tomo 1, pahina 127."

Maliwanag na ang santuwaryo at ang hukbo ay yuyurakan ng palagian at ng pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang. Ang masusing pagbasa sa talatang 13 ay lumulutas sa puntong ito. At ang katunayang ito ay nagpapatibay pa ng isa, samakatuwid baga: na ang dalawang pagkatiwangwang na ito ang dalawang dakilang anyo na sa pamamagitan ng mga ito’y sinikap ni Satanas na pabagsakin ang pagsamba at ang gawain ni Jehova. Ang mga paliwanag ni Ginoong Miller hinggil sa kahulugan ng dalawang katawagan ito, at ang pamamaraang sinunod niya sa pagtitiyak ng kahulugang iyon, ay inilalahad sa ilalim ng sumusunod na pamagat:

## ANG DALAWANG PAMIMINSALA AY ANG PAGANISMO AT ANG PAPADO

"Nagpatuloy akong magbasa, at wala akong nasumpungang iba pang paglitaw nito [the daily], kundi sa Daniel. Pagkatapos ay [sa tulong ng isang konkordansiya] kinuha ko ang mga salitang kaugnay nito, 'take way;' he shall take away, 'the daily;' 'from the time the daily shall be taken away', atbp. Nagpatuloy akong magbasa, at inakala kong wala akong masusumpunging liwanag ukol sa teksto; sa wakas, nakarating ako sa 2 Tesalonica 2:7, 8. 'For the mystery of iniquity doth already work; only he who now letteth will let, until he be taken out of the way, and then shall that wicked be revealed,' atbp. At nang dumating ako sa tekstong iyon, o! kay linaw at kay maluwalhati ang paglitaw ng katotohanan! Naroon nga! Iyon ang 'the daily!' Ngayon, ano ang ibig sabihin ni Pablo sa 'he who now letteth,' o sa 'humahadlang'? Sa 'the man of sin,' at sa 'the wicked,' ang tinutukoy ay ang kapapahan. Ngayon, ano ang siyang humahadlang upang mahayag ang kapapahan? Aba, ito ay paganismo; kung gayon, ang 'the daily' ay dapat mangahulugan ng paganismo."-Second Advent Manual, pahina 66." J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

Bilang katuparan ng “pitong ulit” sa Levitico 26, niyurakan ng paganismo ang santuwaryo at ang hukbo sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, at pagkatapos ay ginawa ng papalismo ang gayunding gawain para sa karagdagang isang libo dalawang daan at animnapung taon. Ang Papasiya ay niyurakan ang Jerusalem sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, ayon kina Lucas at Juan, hanggang sa matanggap ng Papasiya ang sugat na ikamamatay noong 1798. Kapag ibinawas ang isang libo dalawang daan at animnapung taon mula sa 1798, lumalabas ang 538. Kapag ibinawas ang isang libo dalawang daan at animnapung taon mula sa 538, lumalabas ang 723 BC, noong dinala ng Asiria, ang literal na hari sa hilaga noong panahong iyon, ang hilagang kaharian ng Israel sa pagkaalipin.

Si Juan ay tumutukoy lamang sa 1,260 taon na niyurakan ng papado ang santuwaryo at ang hukbo, ngunit tinutukoy ni Lucas ang kapuwa dalawang panahong tig-1,260 taon na niyurakan ng paganismo at ng papalismo ang Jerusalem, sapagkat sinabi niya, "hanggang sa matupad ang mga panahon ng mga Hentil." Kinilala ni Lucas na ang pagyurak sa Jerusalem ay higit pa sa iisang "panahon," sapagkat tinawag niya itong katuparan ng "mga panahon" ng mga Hentil.

Walang pagsala, noong 1856, ang Milleritang Adbentismo ay pumasok sa kalagayang Laodiceano, at pagkalipas ng pitong taon ay itinakwil nila ang katotohanan ng “pitong panahon” sa Levitico dalawampu’t anim; kaya imposibleng makita ng Adbentismo ang mga payak na katotohanang biblikal na ito. Ang katotohanang aking tinutukoy ay na ang nakatagong kasaysayan ng pitong kulog, na nagpapakilala ng tatlong palatandaan, at ng isang yugto ng panahon sa pagitan ng una at ikalawang palatandaan, at saka isang ikalawang yugto ng panahon sa pagitan ng ikalawa at ikatlong palatandaan, ay kinakatawan sa loob ng linyang propetiko ng huwad na hari sa hilaga.

Ang linyang iyon ay nagsimula noong 723 BK, nang ang hilagang kaharian ng Israel ay pumasok sa pagkaalipin sa kamay ng hari ng Asiria, isang literal na hari ng hilaga. Pagkatapos, noong 538, ang espirituwal na hari ng hilaga ay pinagkalooban ng kapangyarihan, at niyurakan niya ang espirituwal na Jerusalem sa loob pa ng isang libo dalawandaang animnapu't taon, hanggang sa tumanggap siya ng isang nakamamatay na sugat noong 1798. Mula 723 BK hanggang 538, ang

mga kapangyarihang nagpailalim sa Israel ay palaging mga paganong kapangyarihan.

Ang linya ni Cristo ay tumutukoy sa pagpapahid sa tunay na hari sa hilaga sa Kanyang bautismo noong taong 27, at pagkaraan ng isang libo dalawang daan at animnapung araw na propetiko, Siya ay ipinako sa krus. Pagkatapos ay binigyan ng kapangyarihan ang Kanyang mga alagad upang ihayag ang mensahe ng tunay na hari sa hilaga, hanggang sa pagbabato kay Esteban noong taong 34. Ang tanging pagkakataon sa buong isang libo dalawang daan at animnapung araw ng Kanyang ministeryo na hindi naglakad si Cristo ay noong Siya'y pumasok sa Jerusalem na nakasakay sa maluwalhating pagpasok. Kaya't niyurakan Niya ang Jerusalem sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, gaya rin ng ginawa ng Kanyang mga alagad pagkatapos ng krus. Ang dalawang linyang ito—ang huwad na hari sa hilaga at si Cristo, ang tunay na hari sa hilaga—ay niyurakan ang Jerusalem at ang hukbo sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw.

Ang Paganismo ay naging huwad na panggagaya sa kaayusan ng pagsamba ng paglilingkod sa santuwaryong makalupa ng mga literal na Hudyo, at ang papalismo ay isang huwad na panggagaya sa paglilingkod sa santuwaryong makalangit ng mga espirituwal na Hudyo. Ang labindalawang daan at animnapung taon ng Paganismo ay tumutugma sa labindalawang daan at animnapung araw ni Cristo, at ang labindalawang daan at animnapung taon ng papalismo ay tumutugma sa labindalawang daan at animnapung araw ng mga alagad.

Bawat isa sa dalawang linya ay naglalaman ng magkaparehong propetikong balangkas ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog, na nagsimulang hayagang alisin ang selyo nito noong Hulyo 2023. Ang pagbubukas ng selyo ay naisakatuparan, sa bahagi, sa pagkilala sa unang pagkakadismaya ng kilusang Millerita. Ang kanilang unang pagkakadismaya ay nagpasimula ng isang yugto ng panahon, na tinatawag na “panahon ng pag-antala” sa talinhaga ng sampung dalaga. Nagtapos ang “panahon ng pag-antala” sa camp meeting sa Exeter, New Hampshire, nang ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ganap nang naitatag. Ang camp meeting sa Exeter ay naging ikalawang panandang-daan, na nagpasimula naman ng isang yugto ng panahon kung saan ipinahayag ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, hanggang sa dumating ang ikatlong panandang-daan ng paghatol at ang huling pagkakadismaya.

Ang tatlong palatandaan sa landas ay ang unang pagkakadismaya, ang mensaheng Sigaw sa Hatinggabi at ang huling pagkakadismaya. Ang tatlong palatandaang iyon ay tumutugma sa salitang Hebreo na “katotohanan,” na kumakatawan sa unang, ikalabintatlo, at huling titik ng alpabetong Hebreo. Ang una at ang huli, na kapwa pagkakadismaya, ay kumakatawan sa lagda ng Alpha at Omega.

Walang tuwirang paglalarawan ng isang libo't dalawang daan at animnapung araw sa kasaysayang Millerita, gayon ma'y ang kasaysayang Millerita ay ang kasaysayan ng unang kilusan, at kaya't nagsisilbing tipo ng huling kilusan. Nagsimula ang kasaysayan ng unang kabiguan sa huling kilusan noong Hulyo 18, 2020, at ito'y inilalarawan sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Sa Apocalipsis kabanata labing-isa, pinaslang ang dalawang saksi, at ang pangyayaring ito ang nagmamarka ng unang kabiguan sa huling kilusan, na itinipo ng unang kilusan.

Sa Pahayag kabanata labing-isa, ang kabiguan ay nagpasimula ng isang panahong isang libo't dalawang daan at animnapung araw na ang kanilang mga bangkay ay nasa lansangan, na sa gayo'y nagsilbing palatandaan ng panahon ng pagkaantala sa talinghaga. Sa kanilang muling pagkabuhay, sila'y itinataas bilang isang watawat sa oras ding iyon ng paghatol hinggil sa batas ng Linggo. Ang kasaysayan ng dalawang saksi ay kinapapalooban ng isang simbolikong panahong isang libo't dalawang daan at animnapung araw.

Ang mga detalye ng pagkilos ng ikatlong anghel sa nakatagong kasaysayan ng pitong kulog ay nagbibigay ng higit na masusing pagtutukoy kaysa sa iba pang kahilerang mga linya, subalit ang linya ng ikatlong anghel, ang linya ng tunay na hari sa hilagaan, at ang linya ng huwad na hari sa hilagaan ay pawang nagtataglay ng magkakatulad na mga katangiang propetiko: isang panimulang punto, na sinusundan ng isang yugto ng panahon na umaabot sa isang gitnang punto, at sinusundan pa ng isang yugto ng panahon na humahantong sa paghatol sa pangwakas na punto.

Ang isang libo dalawang daan at animnapung araw ay isang pangunahing elemento ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog. Ang isang libo dalawang daan at animnapung araw ay sinasagisag bilang "ilang" sa Kabanata Labindalawa ng Apocalipsis.

At ang babae ay tumakas sa ilang, na doon ay may dakong inihanda ng Diyos, upang siya'y alagaan roon sa isang libo dalawang daan at animnapung araw. Apocalipsis 12:6.

Ang iglesia ay tumakas patungo sa ilang upang makaligtas sa pagyurak ng kapangyarihan ng kapapahan sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon. Ang talatang labing-apat ay nagbibigay ng isa pang patotoo.

At sa babae ay ipinagkaloob ang dalawang pakpak ng isang malaking agila, upang siya'y makalipad patungo sa ilang, sa kaniyang dako, kung saan siya'y pinangangalagaan sa loob ng isang panahon, at mga panahon, at kalahati ng isang panahon, mula sa harapan ng ahas. Apocalipsis 12:14.

Ang Simbahan ay tumakas mula sa pag-uusig ng dragon at ng kapapahan sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon; kaya't ang "ilang" ay isang sagisag ng isang libo dalawang daan at animnapung araw. Ang bilang na iyon ay tuwirang lumilitaw nang pitong ulit sa mga aklat ni Daniel at ng Pahayag, ngunit inilalarawan din ito sa iba't ibang paraan sa Kasulatan. Sa bawat pagkakataon, kinakatawan nito ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim.

Kung ito man ay ang paganismo na yumurak sa santuwaryo at sa hukbo mula 723 BK hanggang sa taong 538, o ang Kapapahan na yumurak sa espirituwal na Jerusalem at sa mga mananamba roon, ito'y isang paglalarawan ng pagkakapangalat ng bayan ng Diyos, na idinulot ng paglabag ng bayan ng Diyos sa tipang "mga Sabbath ng lupain," gaya ng nakasaad sa Levitico, mga kabanata dalawampu't lima at dalawampu't anim. Sa kabanata dalawampu't anim, ito'y tinatawag na "alitan ng tipan ng Diyos."

At dadalhin ko ang tabak laban sa inyo, na siyang maghihiganti sa alitan ng aking tipan: at kapag kayo'y nagtitipon sa loob ng inyong mga bayan, magsusugo ako ng salot sa gitna ninyo; at kayo'y ibibigay sa kamay ng kaaway. Levitico 26:25.

Ang paghihimagsik laban sa tipan ng Diyos ay nagdulot sa bayan ng Diyos ng pagkaalipin at pagkakalat na kinakatawan bilang “alitan ng aking tipan.” Ang kawalan ng pagkaunawa sa parusang ito, na tinatawag ni Daniel na “sumpa” at “panunumpa” ni Moises, na tinatawag ding “alitan ng aking tipan,” ay bumubulag sa isang tao sa pagkakita sa higit na malalim na kahulugan ng gawain ni Cristo gaya ng inilarawan sa Daniel kabanata siyam. Ang palagiang pagsusuri sa bayan ng Diyos na nasa Laodiceanong pagkabulag, sa mga sulatin ni Ellen White, ay ito: hindi sila makapangatuwiran “mula sa sanhi, tungo sa bunga.” Maaari mong angking nauunawaan mo ang isang libo dalawang daan at animnapung taon ng Madilim na Panahon, ngunit kung hindi mo nalalaman ang “sanhi” ng pagyurak na iyon, ikaw ay bulag.

At patitibayin niya ang tipan sa marami sa isang sanlinggo: at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay ipatitigil niya ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga karumaldumal ay gagawin niyang tiwangwang, hanggang sa kaganapan, at ang itinakda ay ibubuhos sa ginawang tiwangwang. Daniel 9:27.

Ang pagpapatibay ni Cristo ng tipan ay tuwirang kaugnay sa “hidwaan ng Kaniyang tipan.” Ang tagal ng “sumpa” ay dalawang libo limang daan at dalawampung taon, at ang tagal ng pagpapatibay ni Cristo sa mismong iyon ding tipan ay dalawang libo limang daan at dalawampung araw. Alinsunod sa salitang Hebreo na “katotohanan” na nagbibigay ng balangkas sa nakatagong kasaysayan ng pitong kulog, ang linggong propetiko na sa loob nito’y ipagpapatibay ni Cristo ang Kaniyang tipan ay nagtataglay ng tatlong palatandaan sa daan na kinakatawan ng unang titik, ikalabintatlong titik, at huling titik ng alpabetong Hebreo.

Ang unang panandang-daan ng sanlinggo ay ang Kaniyang bautismo, ang ikalawang panandang-daan ay ang krus, at ang huli ay ang kamatayan ni Esteban. Ang pagtanggap makita ang “seven times” ng Levitico dalawampu’t anim, kung paanong ginabayan ng mga anghel sa langit si William Miller upang makita ang “seven times,” ay nag-aalis ng kakayahang lubos na makita ang mismong propesiyang doo’y ibinuhos ni Cristo ang Kaniyang dugo at pinagtibay ang mismong tipan na tinanggihan ng Kaniyang literal na sinaunang bayan. Bawat isa na sa wakas ay maliligtas ay magkakaroon lamang ng bahagya at hindi ganap na pagkaunawa sa “katotohanan.” Ngunit walang sinumang maliligtas na sadyang tumatanging makita ang “katotohanan.” Iisa lamang ang daan patungo sa Ama, at iyon ay sa pamamagitan ni Jesus, at si Jesus ang “katotohanan.”

Ito ay isang kapaki-pakinabang na pagkaunawa na marapat pagnilayan, sapagkat tumutukoy ito sa tipan ng Levitico 25 at 26. Ang "sumpa" ng "pitong panahon" ay sumapit sa sinaunang literal na Israel dahil sa kanilang pagtanggap ipatupad ang mga alituntunin ng pagpapahinga ng lupain at ng pagtupad sa mga tagubilin ukol sa Jubileo. Ito ay isang kasalanang pagkukulang. Ang sumpa ay dumating sa kanila dahil sa kanilang pagkukulang na gawin ang gawaing iniutos sa kanila, at hindi dahil tuwiran nilang nilabag ang isang kautusan, gaya ng "Huwag kang papatay" o "Huwag kang magnanakaw." Binalewala lamang nila ang mga alituntuning kaugnay ng pagpapahinga ng lupain. Ang mga Adventista na sadyang hindi tumatanggap sa "pitong panahon" (na sa patnubay ng mga anghel ay natuklasan ni William Miller), sapagkat, anuman ang hindi pinabanal na dahilan, kailanma’y hindi nag-ukol ng panahon upang tunay na siyasin ang katotohanan, ay gumagawa ng

gayunding uri ng paghihimagsik sa pamamagitan ng pagkukulang, sa pagwawalang-bahala sa mismong gayunding kabatiran ukol sa tipan na winalang-bahala ng sinaunang literal na Israel. Ang pasimula ay naglalarawan ng wakas.

Ang 1,260 araw sa Pahayag 12 na tinutukoy bilang “ilang” ay sagisag ng “pitong panahon.” Kapwa ang 1,260 araw ng ministryo ni Cristo at ang 1,260 araw ng ministryo ng mga alagad ay kumakatawan sa buong sanlinggo ng pagpapatibay ng tipan. Kapwa ang 1,260 taon na niyurakan ng paganismo ang bayan ng Diyos at ang 1,260 taon na niyurakan ng papalismo ang bayan ng Diyos ay kumakatawan sa buong “pitong panahon” ng sumpa ni Moises.

Sa Aklat ng Pahayag, kabanata labing-isa, pagkalipas ng isang libo’t dalawang daan at animnapung araw, ang mga patay na buto ay muling binuhay upang makipagtipan bilang ang isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ngunit upang maisakatuparan nila ang ugnayang iyon sa tipan, kinakailangan nilang tuparin ang mga tuntunin ng tipan, gaya ng ginawa ni Daniel sa kabanata siyam. Ang mga tuntunin ng tipan ng “pitong panahon” ay naglalaman ng mga tiyak na tagubilin para sa mga nasusumpungan ang kanilang sarili na nasa lupain ng kaaway. Kapag yaong mga nagigising sa katotohanang sila’y nangalat ay nagnanais na manumbalik sa Panginoon, ang Levitico dalawampu’t anim ay nagbibigay ng mga tagubilin kung paano sila manunumbalik.

At ang mga nalabi sa inyo ay mauubos dahil sa kanilang kasamaan sa mga lupain ng inyong mga kaaway; at pati dahil sa mga kasamaan ng kanilang mga ama ay mauubos sila kasama nila. Kung ipagtatapat nila ang kanilang kasamaan, at ang kasamaan ng kanilang mga ama, pati ang kanilang pagsalangsang na isinagawa nila laban sa akin, at na sila man ay lumakad na salungat sa akin; at na ako man ay lumakad na salungat sa kanila, at dinala ko sila sa lupain ng kanilang mga kaaway; kung magkagayo’y ang kanilang mga pusong di-tuli ay magpakumbaba, at kanilang tanggapin ang kaparusahan ng kanilang kasamaan: kung magkagayo’y aalalahanin ko ang aking tipan kay Jacob, at gayon din ang aking tipan kay Isaac, at ang aking tipan kay Abraham ay aalalahanin ko; at aalalahanin ko ang lupain. Levitico 26:39-42.

Ang pariralang "pine away" sa Kasulatan ay nangangahulugang malusaw, mabulok, at maubos. Ang "pine away" ay ang pagkasira hanggang sa maging mga patay na tuyong buto. At tinutukoy ng tagubilin ang kamatayan, sapagkat kinakatawan nito ang mga nagigising sa kanilang kalagayan bilang "nasa lupain ng inyong mga kaaway."

Ang huling kaaway na lilipulin ay ang kamatayan. 1 Corinto 15:26.

Noong Hulyo 18, 2020, naganap ang unang kabiguan sa kilusan ng ikatlong anghel. Ito ay naunang inilarawan ng lahat ng iba pang mga unang kabiguan sa mga banal na linya ng repormang propetiko. Tinutukoy ng Ezekiel kabanata tatlumpu’t pito ang bayan ng Diyos sa mga huling araw bilang nalusaw, nabulok, at nalalaho, hanggang sa sila’y maging isang libis lamang ng mga tuyong buto ng mga patay. Sila ay nasa lupain ng kaaway, na siyang lupain ng kamatayan. Sa Apocalipsis labing-isa, ang dalawang saksi ay pinaslang at iniwang nasa lansangan. Nagkakaisa ang lahat ng mga propeta. Kaya si Moises ay nangungusap sa mga patay sa lansangang dumaraan sa libis ni Ezekiel. Sa kanilang kalagayan ng pagkabigo, pinagkakalooban sila ng tagubilin sa pamamagitan ni Jeremias.

Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon: Kung ikaw ay manunumbalik, ay muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap ko; at kung iyong ihiwalay ang mahalaga mula sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng aking bibig: manumbalik sila sa iyo; ngunit huwag kang manumbalik sa kanila. Jeremias 15:19.

Ipinaalam kay Jeremias na kung ninanasa niyang magsalita para sa Diyos, kailangan niyang manumbalik; at sa gayong pagbabalik ay dapat niyang paghiwalayin ang mahalaga mula sa hamak. Ipinakikilala ng konteksto ng sipi na ang mga hamak ay silang hindi niya dapat balikan. At nang siya'y inilalarawan sa sipi bilang nasa kalagayan ng pagkadismaya, tinukoy niya na siya'y nag-iisa.

Hindi ako umupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y umupong nag-iisa dahil sa iyong kamay: sapagkat pinuspos mo ako ng poot. Jeremias 15:17.

Hindi nakaupo si Jeremias sa "kapulungan ng mga manglilibak," sapagkat siya'y nakaupong nag-iisa. Hindi siya dapat bumalik sa mga hamak, na siyang kapulungan ng mga manglilibak. Noong 1863, sinimulan ng Adbentismo ang pagbabalik nito sa "kapulungan ng mga manglilibak" nang ito'y bumalik sa metodolohiyang biblikal ng mga anak na babae ng Babilonia upang tanggihan ang "pitong ulit" ni Moises. Ngunit mas tiyak na tumutukoy si Jeremias sa mga huling araw kaysa sa kasaysayan ng mga Millerita. Kapag ang mga nasa lambak ng mga patay na buto ay nagising sa katotohanang sila'y nasa lupain ng mga kaaway, kailanman ay hindi sila dapat bumalik sa mga nagalak sa kanilang kamatayan sa lansangan. Ang pangkat na iyon ay maaaring bumalik kay Jeremias, ngunit hindi siya maaaring bumalik sa kanila.

Ngunit kung sila'y babalik, kinakailangan din nilang tupdin ang mga tagubiling ibinigay ni Moises na tuwirang kaugnay ng "pitong panahon." Yaong mga patay sa lansangan sa Pahayag labing-isa ay patay sa loob ng tatlong araw at kalahati, na, ayon sa propesiya, ay ang "ilang."

Ito ang dahilan kung bakit ang paunang paggising ng mga patay ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng isang mensaheng nagiging sanhi na magkadugtong at magsama-sama ang mga buto, ngunit hindi pa sila buhay. Kinakailangan ang mensahe ng apat na hangin, na siyang mensahe ng pagtatatak, upang sila'y maging isang makapangyarihang hukbo. Ang unang mensaheng nagtitipon sa kanila ay nagmumula sa isang "tinig".

Aliwin ninyo, aliwin ninyo ang aking bayan, wika ng inyong Diyos. Mangusap kayo sa Jerusalem nang may kaaliwan, at ipagsigaw ninyo sa kaniya, na ang kaniyang pakikipagdigma ay natapos na, na ang kaniyang kasamaan ay napatawad; sapagkat siya'y tumanggap mula sa kamay ng Panginoon ng doble para sa lahat ng kaniyang mga kasalanan. Tinig ng isang sumisigaw sa ilang, Ihanda ninyo ang daan ng Panginoon, gawing tuwid sa ilang ang isang lansangan para sa ating Diyos. Bawat libis ay itataas, at bawat bundok at burol ay ibababa; at ang baluktot ay itutuwid, at ang mga baku-bakong dako ay gagawing patag. Isaias 40:1-4.

Ang tinig ay nagmumula sa ilang, na siyang sagisag ng pagkakawatak-watak sa "pitong panahon." Ang tinig na iyon ay nasa ilang, sapagkat si Ezekiel ay dinala rin sa libis ng mga patay na buto. Nagpapatotoo siya mula sa mismong libis, hindi mula sa malayo.

Ang kamay ng Panginoon ay sumasa akin, at dinala niya ako sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon, at inilapag niya ako sa gitna ng libis na puno ng mga buto. Ezekiel 37:1.

Ang lambak ay ang ilang ng tatlo't kalahating araw. Ang pangako ng tinig ay ito: napatawad na ang kalikuan ng Jerusalem, at natapos na ang kaniyang pakikipagdigma. Ang pangakong iyon ay kumakatawan sa paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo na natutupad sa mga huling araw. Ngunit ang pagpapatawad sa kaniyang kalikuan ay kaugnay ng pagtanggap niya ng "doble" para sa lahat ng kaniyang mga kasalanan. Ang lunas na inihain ni Moises ay nangangailangan ng pag-amin hindi lamang sa kanilang mga kalikuan, kundi pati sa mga kalikuan ng kanilang mga ama. Kung kanilang tutuparin ang utos na iyon, ang kanilang kalikuan ay mapapatawad.

Ipagpapatuloy natin ang mga katotohanang ito sa susunod na artikulo.

Oo, ang buong Israel ay sumalansang sa Iyong kautusan, maging sa pagtalikod upang huwag sumunod sa Iyong tinig; kaya't ibinuhos sa amin ang sumpa at ang panunumpang nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos, sapagkat kami ay nagkasala laban sa Kaniya. At pinagtibay Niya ang Kaniyang mga salita, na Kaniyang sinalita laban sa amin, at laban sa aming mga hukom na humukom sa amin, sa pagpapasapit sa amin ng malaking kasamaan; sapagkat sa ilalim ng buong langit ay hindi naganap ang tulad ng naganap sa Jerusalem. Ayon sa nasusulat sa kautusan ni Moises, ang lahat ng kasamaang ito ay sumapit sa amin; gayunma'y hindi namin iniharap ang aming panalangin sa harap ng Panginoon naming Diyos, upang kami'y manumbalik mula sa aming mga kasamaan at maunawaan ang Iyong katotohanan. Daniel 9:11-13.